

nal, algú li posarà el picant que falta i el treurà dels fogons.

Sembla a més que Julián Sancristóbal està literalment que s'enfila per les parets. El desmuntatge de la seva coartada econòmica, basada en les declaracions d'una parella de jubilats babaus, l'ha deixat als peus dels cavalls.

I el comissari Planchuelo pot estar tam-

bé a punt de cantar *La Traviata*. No fa nió demanar permisos per raons de salut i suporta molt malament el seu empresonament. I per arrodonir el panorama, el jutge Garzón té guardada a la màniga una carta que reserva per al moment adequat. Es tracta del resultat d'una comissió rogatòria cursada al jutge suís Perraudin demanant la investigació d'uns comptes

proveïts amb fons reservats i relacionats directament amb els ex-ministres Barriónuevo i Corcuera. La pista la va donar Luis Roldán en una de les seves declaracions. Sembla que l'home està cansat d'estar sol a la presó de Brieva i vol tenir companys de cel·la per jugar a la brisca. El que dèiem, el tic-tac del GAL continua el seu camí inexorable. **Xavier Vinader**

De l'apocalipsi a Internet

Cinquanta anys després de la bomba, la ciutat d'Hiroshima viu del tràngol passat i mira, com tot el Japó, cap al futur. Vicenç Lozano analitza aquesta evolució.

Ironies de la història fan que avui l'hospital dels afectats per la bomba atòmica d'Hiroshima col·labori estretament amb diverses institucions científiques nord-americanes. Ni agredits ni agressors no han oblidat, després de mig segle, aquell terrible episodi. De tota manera, la rivalitat d'avui, fonamentalment comercial, entre Washington i Tòquio es mou en coordenades ben diferents de les del 1945.

El bombarder nord-americà Enola Gay semblava a les 8.16 d'aquell tràgic matí del 6 d'agost -aviat farà cinquanta anys- la mort i la destrucció a Hiroshima. 136.000 habitants morien per causa d'una llum més intensa que no mil sols. Per primera vegada (tres dies després Nagasaki havia de passar una experiència similar) una bomba nuclear era utilitzada contra éssers humans.

L'holocaust japonès és encara avui el centre de l'huracà d'una gran polèmica històrica. La controvèrsia persisteix. El president Truman i els medis oficials nord-americans van creure que, vist el fanatisme del poder militar nipó, la bomba serviria per a evitar moltes més morts. Els japonesos, que han acabat reconeixent la seva responsabilitat en la Guerra del Pacífic, argumenten que l'holocaust va ser conseqüència de la tossuderia aliada a exigir una rendició incondicional. El criteri militar s'havia imposat a tota consideració de caire moral que pogués esgrimir la comunitat científica i la dels dirigents polítics del món. L'infern de la més formidable màquina de mort inventada pel gènere humà posava fi a la guerra. Des d'aleshores, res no tornaria a ser igual en aquest món i el terror nuclear restava

La bomba atòmica. Fou a Hiroshima.

suspès com una terrible espasa de Dàmocles sobre la humanitat.

Hiroshima s'ha convertit en un exemple. La ciutat màrtir, proclamada capital mundial de la pau, mira al futur, però ho fa amb l'esperit de la inscripció que figura en una plaça que hi ha al Parc de la Pau de la ciutat: "Que descansin en pau. No repetirem aquesta equivocació".

Les conseqüències de l'esclat de la bomba *little boy*, que va causar l'apocalipsi atòmica, impregnen aquesta urbs moderna, creada com un model del proteccionisme nord-americà imposat al Japó després de la rendició. Només cal navegar per Internet per adonar-se del que ven la

ciutat. La Universitat d'Hiroshima ofereix a la xarxa d'usuaris d'aquesta autopista de la comunicació un ventall d'informacions turístiques que es refereixen, en aclaparadora majoria, al record de "la bomba": Hiroshima Peace Memorial Museum, Peace Memorial Hall, Hiroshima Castle, Memorial Cathedral for World Peace, Memorial Cenotaph, Cúpula de la Bomba...

L'evolució de la novena ciutat del país es palesa amb la totpoderosa fàbrica de cotxes Mazda o les drassanes Mitsubishi, però Hiroshima (uns 900 mil habitants) rep cada any al voltant de dos milions de turistes pel fet de ser la ciutat de la destrucció nuclear. "Recordar per no repetir la història" és una frase que s'hi sent per tot arreu i que és explotada fins i tot comercialment com un dels recursos bàsics de l'economia municipal.

Del Japó humiliat, destruït i tutelat pel aliats, no en queda rastre. Convertit en una superpotència (l'antic imperi nipó ho torna a ser), i encara que en alguns moments faci una sensació de fragilitat política, la seva solidesa econòmica li permet fins i tot d'assumir el risc d'un terrorisme com el de la secta de la Veritat Suprema que té la ciutadania amb l'ai al cor permanent.

Els habitants d'Hiroshima estan tan cansats de "la bomba", com ho poden estar els ciutadans d'Auschwitz del camp d'extermini. No obstant això, per més que vulguin oblidar allò que els envolta, sempre que puguin faran servir tots els recursos, Internet inclòs, per cridar al món que ells són protagonistes -víctimes o botxins, tant se val-, i en majúscules, de la història.

Vicenç Lozano